

ÚJ NEMESSÉG

A MAGYAR HIVATÁSRENDI FEJLŐDÉS MUNKÁLÓJA
„MINDEN EMBER ANNYIT ÉR, AMENNYIT TUD S AMENNYIT PRODUKÁL!”

Előfizetési díj egy évre:
Tagoknak 1— P
Pártoló tagoknak 2— P
Intézményeknek 20— P

Főszerkesztő:
vitéz PINTÉR JÓZSEF

Megjelenik kéthetenként
Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VII., Rottenbiller-utca 20—22. szám
Telefon: 13-00-92

Munkásifjúsági parlament:

aug. 20-21.

A Magyarországi Katolikus Legényegyletek Országos Szövetsége meghirdeti az első keresztény nemzeti munkásifjúsági parlamentet. Munkára szólít 360 legényegyletet! Munkába hív 40.000 katolikus magyar munkásifjút!

A szociális igazság megvalósítására törekszik a mostani magyar kormány. Ezt hirdeti. Hisszük, hogy ennek a célnak a megvalósításában nemcsak jóakarat vezet, hanem rendelkezik is azzal az erővel, ami az ilyen nagy társadalomátalakító munkához szükséges. De

a magunk szavát is hallatni akarjuk.

Ne döntsön senki, sehol, semmiben rólunk, — nélkülünk. Mi tudjuk a legjobban mi a panaszunk, mi a fájdalunk, mik a kívánságaink. És mi tudjuk a legjobban mi a segítség útja, hogyan lehet elvezetni a mai magyar munkásifjúságot egy szebb és jobb munkássors ígértföldjére. Ezt akarjuk megmondani a katolikus munkásifjúság kétnapos parlamentjén.

Mit akar a magyar munkásifjúság?

A magyar munkás sorsa nehéz, ezernyi a gondja és a baja. Nagyobb karéj kenyeret, családalapítási lehetőséget, önállósulási kilátásokat akarunk kiverelkedni. De nemcsak gazdasági, hanem társadalmi és kulturális, erkölcsi és közegészségügyi követeléseink is vannak. Valamennyi követelésünk megvalósítása nélkül nem képzelhető el a magyar munkásság helyzetének megjavítása.

A munkásifjúsági parlament lesz hivatott megjelölni az utat a jobb magyar munkássors felé. A létszámra legnagyobb és lélekre legerősebb magyar munkásifjúsági szövetség a Katolikus Legényegyletek összessége, amely magában foglalja az öntudatos, érett magyar munkásifjak hatalmas tömegeit, magát a munkásifjakat hívja harcba és magát a munkásifjúságot állítja sorompóba:

küzdjétek ki a magatok szebb és jobb életét,

de ne értelem nélkül, hanem szervezett munkával.

Mondjátok meg Ti magyar katolikus munkásifjak mi a saját boldogulástok útja, mit vártok és mit akartok az élettől?

40.000 Legényegyleti tag! Legyetek a magatok sorsának harcos katonái! De ne mások ellen harcoljatok, hanem magatokért küzdjétek.

Harcot hirdetünk!

Harcot hirdetünk a munkásság gazdasági jólétéért, méltó társadalmi helyzetéért!

Társadalmi rendért, amelyben nincsenek válaszfalak, nincs osztályharc, hanem a munkás megbecsült és egyenrangú tagja a társadalomnak. Mert csak a társadalmi egyenjogúság lehet biztosítéka annak, hogy a munkás munkája érdeme szerint mindenkor megtalálja a saját jobb megélhetését, kielégítheti szellemi igényeit és ami a legfontosabb nemcsak eltarthatja családját, hanem felnevelheti gyermekeit is.

A társadalom rendjének alapja, a társadalmi megbékélés. Mi tehát

harcot hirdetünk a társadalom békéjéért

és ezt a harcot végig verekesszük mindenki ellen, aki tudatosan táplálja a társadalmi anarchiát, szítja a társadalmi ellentéteket, mivelhogy tudjuk,

csak a szétforgácsolt társadalomban lehetséges a munkásság kizsákmányolása.

Ára: 8 fillér.

Harcba szólítjuk a katolikus munkásifjúságot! Mutassatok utat és példát minden magyar munkásnak arra, hogyan lehet fegyelmezett, zárt sorokban a meggyőzés erejével, de ha kell minden más eszközzel is megvívni a munkásság harcát.

Készüljetek fel a munkásifjúsági parlamentre!

Mától kezdve minden legényegyesület heti összejövetelein tárgyaljátok meg mik a munkásifjúság kívánságai, panaszai és mi módon lehet megjavítani a mai tarthatatlan helyzetet.

Vitassátok meg, melyik a legcélravezetőbb út egyes kérdések megoldása felé, beszéljétek meg mi a legsürgősebben megoldandó probléma! Gyűjtsétek össze megbeszéléseitek anyagát, határozatait, meglátásait, elgondolásait és küldjétek be a Szövetséghez. Az egyletek javaslatairól és határozatairól tanácskozik majd az augusztus 20—21-én összeülő parlament.

Parlamentünk az első magyar munkásifjúsági parlament. Nem volt még módjában a munkásifjúságnak szólani az egész magyar néphez. Az első alkalom ez. amikor zárt egységként jelentkezik a magyar életben a munkásifjúság és nyíltan, kertelés nélkül megmondja kívánságait.

Parlamentünk keresztény munkásifjúsági parlament. Keresztény ország vagyunk. De a *kereszténységet a munkásifjúság nemcsak szónak veszi, hanem tartalmat lát benne.* A kereszténység szellemet, lelkeséget jelent. Ezt a lelkeséget kívánja a munkásifjúság az új magyar élet alapjává, tengelyévé és tartalmává tenni.

Parlamentünk nemzeti munkásifjúsági parlament. Magyar népiségünket az Ég legdrágább földi kincsének tartjuk. Mindennapi imánk és kötelsszégérzetünk: „itt élned s halnod kell!” E földet és annak értékeit a magunkénak érezzük. Azokat nem engedjük át senki idegennek. És *a magyarság minden tagja jogos birtokosa hazánk szépségének, gazdagságának, értékeinek.*

Parlamentünk munkásifjúsági parlament. Nem tartjuk magunkat illetékeseknek más társadalmi rétegek ügyeiben. De a magunk dolgait mi látjuk legjobban. Úgy érezzük, jogunk van ahhoz, hogy a munkásifjúság mai helyzetének való képét mi adjuk meg és mi mondjuk meg, hogy milyen uton, milyen eszközökkel látjuk megvalósíthatónak az új világot.

Parlamentünk munkarendje:

Az augusztus 20—21-i munkásifjúsági parlament napirendje felölelni kívánja mindazokat a problémákat, amelyek a magyar munkásifjúságot foglalkoztatják. Az egyes egyesületek taggyűlésein tehát részletesen vitassák meg az alábbi kérdéseket, és pedig *egyformán a fővárosi, a vidéki városi és a falusi munkásifjúság — ipari munkások és kereskedősegédek — szempontjából.*

I. Kenyérkérdés.

1. MUNKABÉR. A munkavállaló munkájáért olyan ellenszolgáltatásra tart igényt, amelyből önmagát, családját tisztességesen el tudja tartani. Megvitatandó, hogyan lehetséges a tisztességes munkabér biztosítása minden dolgozó számára.

2. CSALÁDI BÉR. A családos munkás felesége és gyermekei száma szerint aránylagosan magasabb munkabérre tarthat igényt a nőtlen munkásnál. A családi munkabér bevezetése milyen rendszer alapján volna helyes a munkavállaló és munkaadó szempontjából egyaránt?

3. MUNKAIDŐ. A dolgozó ember jogosan kívánja, hogy a hétköznapi egy részét pihenésre, szórakozásra és továbbképzésre fordíthassa. A munkanap idejét tehát úgy kell megállapítani, hogy mindenre legyen lehetősége a dolgozónak. Megvitatandó szakmánként, időszakonként és a helyi viszonyok szerint a maximális munkaidő.

4. FELMONDÁSI IDŐ. A munkavállaló a felmondási idő rendezetlensége, vagy rövideje miatt állandó bizonytalanságban él. Hogyan lehetne a munkás biztonságérzetét — már csak a munkateljesítmény növelése szempontjából is — a felmondás kérdésének újabb rendezésével növelni?

5. SZAKMUNKA VÉDELME. A szakmunkást ne lehessen más szakmát tanult, vagy tanulatlan olcsó munkaerővel pótolni. A munkaadók hosszas küzdelem árán kivívták a maguk védelmét és letörték a kontárokat. *A munkavállaló kontárok letörése is legalább oly fontos.*

6. NŐI MUNKA. A nő elsőrendű hivatása a családon belül van. De ma már a nő is egyre inkább kénytelen férje, vagy atyja segítségére sietni és kinn az életben vállalni keresőmunkát. Különösen az utóbbi évtizedekben egyre ismétlődő gazdasági válságok szorítják önálló keresetre a nőket. A női munkát teljesen kiküszöbölni, különösen egyes foglalkozási ágakban, lehetetlen. Azonban *a dolgozó nő nem rombolhatja le a dolgozó férfi bérét, nem kaphat és fogadhat el olyan aránytalanul kisebb bért, mint jelenleg kap.*

7. MUNKAKÖZVETÍTÉS. A keresetre utalt személyek munkához, kenyérhez juttatása a közöség feladata. Kérdés, helyesebb-e hatósági, vagy pedig a szakmai érdekképviselők munkaközvetítése? Ez utóbbi esetben természetesen *politikától mentes érdekképviselésekről lehet csak szó.*

8. MUNKATÁBOROK. Céljuk a magasabb iskolázottságú fiatalsággal fizikai munkát végeztetni, hogy a kétkézi munkás nehéz dolgát megismerjék és ennek révén megbecsüljék. Ez a cél helyes. Helyese-e azonban, ha *ingyenes munkaerőkkel szakmunkások, vagy alacsonyabbfokú képzettségük következtében fizikai munkára utalt munkanélküliek helyett végeztetnek akármilyen munkát?*

9. MUNKANÉLKÜLI SEGÉLY. Aki önhibáján kívül, akár a nyomasztó gazdasági helyzet,

akár más körülmények következtében szakmájában elhelyezkedni nem tud, jogosult arra, hogy számára megfelelő munkaalkalom és jövedelem biztosítottassék. Ha pedig munkát semmiképpen sem kaphat, akkor is biztosítani kell számára, hogy életét fenntarthassa mindaddig, amíg a munkapiac helyzete megjavul. Az ínségsegély, az ínségmunka lealázó alimizsna, amely életlehetőséget nem nyújt és a munkáért sem ad megfelelő ellenszolgáltatást.

10. MUNKASZABADSÁG. Aki dolgozni tud és akar, annak joga van a munkához és ebben senki és semmi ne akadályozhassa meg.

11. VASÁRNAPI MUNKASZÜNET, HÉTVEGI SZABADSÁG. A vasárnapi munkaszünet bevezetendő az egész vonalon. Melyek azok a munkakörök, melyekben vasárnap is kell dolgozni? A hétvégi szabadság hogyan oldható meg?

II. Önállósulás, családalapítás.

1. ÖNÁLLÓSULÁSI ALAP. A kereskedelmi vagy ipari alkalmazott arra törekszik, hogy előbb, vagy utóbb mint önálló vállalkozó helyezkedjék el. Az egyetemet végzett ifjúság számára létesített önállósulási alaphoz hasonló intézményre van szükség, hogy a *tőkeszegény kereskedő és munkásifjúság is elérhesse célját és önálló egzisztenciát teremthessen magának.*

2. KISKERESKEDELEM, KISIPAR. A gazdasági fejlődés egyre nehezebbé teszi az önálló kisegzisztenciák létezését. Ennek nemcsak a gépésítés az oka, hanem az is, hogy az önálló kisiparosoknak csak nagyon kis része törekszik minőségi termelésre, a kiskereskedőknek csak nagyon kis része igyekszik olyan áruval kereskedni, amely inkább kifizetődő kisembernek, mint nagyvállalatnak. Meg kell keresni az önálló kisegzisztenciák érvényesülésének új útjait.

3. CSALÁDALAPÍTÁS. Az utóbbi esztendő munkaviszonyai egyre nehezebbé tették a munkás és kereskedőifjúság számára a családalapítást és egyre jobban kitolódott a házasulandó férfiak életkora. Mik lennének a módjai a családalapítás elősegítésének? (A házasulandók segélyezése, jobban jövedelmező munkahelyhez juttatása, stb.?)

4. EGYKE. A mezőgazdasági lakosság egy részénél már régebben lábrakapott egyke, vagy egyse fokozatosan terjedt át az utóbbi két évtizedben a más foglalkozású lakosság egyre nagyobb részére. Míg a mezőgazdasággal foglalkozó lakosság a föld további elaprózódását igyekszik megakadályozni az egykével, a más foglalkozási ágakban ennek a társadalmi betegségnek mélyreható gazdasági okai vannak. Vizsgáljuk meg ezeket az okokat és igyekezzünk orvosozni találni reájuk.

5. A MUNKÁSGYERMEK NEVELÉSE. A munkásszülőket elsősorban meg kell tanítani saját gyermekeik nevelésére. A munkásgyermek számára pedig biztosítani kell minél szélesebbkörű tanulási lehetőséget, nem azért, hogy több legyen, mint az apja, hanem hogy többet tudjon, mint az apja. A tehetséges munkásgyermek megérdemel minden támogatást arra, hogy a legmagasabb iskolákat is elvégezze.

III. Továbbképzés.

1. SZAKOKTATÁS. Megfelelő modern gyakorlati szakoktatást kell megteremteni.

2. IPARI KÖZÉPISKOLA. Az ügyesebb, tehetségesebb munkásifjak számára módot kell nyújtani, hogy nemcsak a szakmában gyakorlati munkával eltöltött egy, vagy két esztendő után, hanem később is *ipari középiskolát végezhesen.* A jelenleg működő felsőbb ipariskolákból *ipari középiskolát kellene talán alakítani* és az új iskolatípus végzett növendékei előtt életkorra való tekintet nélkül meg kellene nyitni a Műegyetem kapuit.

3. TOVÁBBKÉPZÉS. A magasabb képesítésre nem törekvő munkásifjak számára megfelelő továbbképző intézményeket kell létesíteni, hogy saját szakmájuk legújabb vívmányait állandóan elsajátíthassák és lépést tarthassanak a technika fejlődésével.

4. TEHETSÉGVIZSGÁLAT. Némely intézetnél bevezették a tehetségvizsgálatot, amely nagyjából bevált. Lehetséges volna-e a tehetségvizsgálatot az ipar és a kereskedelem terén általánossá tenni? Mik volnának ennek módjai?

IV. Társadalmi helygét.

1. MUNKÁSÖNTUDAT. A munkás — a munkaerejét, tudását másnak anyagi ellenszolgáltatásért bérbeadó keresetre utalt személy — hosszú évszázadokon át lenézett tagja volt a társadalomnak. Sokszor maga a munkás is alacsonyabbrendűnek tartotta magát másnál. Szükséges tehát, hogy kialakuljon a józan munkásöntudat. *A munkás nem akar több lenni senkinél sem, egyenlő akar lenni mindenkivel.* Nem akar előnyöket, de hátrányt sem hajlandó elszenvedni másokkal szemben semmiféle téren.

2. OSZTÁLYHARC. Tagadjuk, hogy a társadalom osztályokra osztódna, tehát *tagadjuk az osztályharcot is.* Nem ismerjük el, hogy egy nemzetben létezhet külön felső osztály, középosztály és a dolgozó osztály. A nemzet csak dolgozókból állhat, akik képességeik, vagy tanultságuk szerint szellemi, vagy fizikai munkát fejtenek ki, vagy szerencsés körülményeik következtében saját tőkéjükkel dolgozó vállalatok vezetését látják el. Ha tehát nem ismerjük el az osztályokat, nem ismerhetjük az osztályharcot sem el. Tagadhatatlan, hogy a különböző foglalkozású emberek, főleg a munkaadók és munkavállalók között társadalmi feszültség áll fenn, de ez mesterséges és csak a munkás kizsákmányolását célozza. A mesterséges osztályharc továbbcsatása senkinek sem lehet érdeke, de legutolsó sorban a dolgozóé, aki ebből a harcból csak vesztésként kerülhet ki. *Nem társadalmi osztályharcra, hanem társadalmi megbékélésre van szükség.* Békére, amelyben mind a munkavállaló, mind a munkaadó megtalálja a maga életlehetőségeit. Ennek a társadalmi megbékélésnek az útját igyekezzünk megkeresni.

3. ÉRDEKKÉPVISELETI RENDSZER — MUNKÁSKAMARA. A munkavállalóknak érdekeiket egyöntetűen önmaguknak kell megvédeni. Külön-külön egy-egy munkás nem képes munkaadójával tartamos megegyezést létesíteni. A munkaadók is saját érdekeiket jobban képviselhetik, ha közös megegyezést keresnek a munkavállalókkal. A politizáló szakszervezeti rendszer a munkásság összességének érdekeit védeni nem alkalmas. Politikamentes munkáskamarákra van szükség.

V. Kulturális igények.

1. NYOLCOSZTÁLYOS ELEMIS ISKOLA. A munkásság általános szellemi nivójának növelésére feltétlenül szükséges olyan iskolatípus, amely az általános műveltség alapjaival mindenféle pályára igyekvő ifjút megismertet. Erre a mostani polgári iskola helyett alkalmasabbnak látszik a nyolcosztályos elemi iskola, amelynek elvégzését egyformán kötelezővé kellene tenni mindenki számára.

2. OLCÓS KÖNYVTÁRAK ÉS KÖNYVEK. A kereskedő és munkásifjúságnak igen erős irodalmi igénye is van. A hazai és a világirodalom remekeit meg akarja ismerni. Olcsó népkönyvtárak és olcsó kiadású, de értékes tartalmú könyvek biztosíthatnák számukra, hogy kultúrsumjukat ki is elégíthessék.

3. MUNKÁSSZÍNHÁZAK. A *Nemzeti Színház* munkáselőadásainak mintájára a fővárosi és vidéki színházak is megkísérelhetnék műsordarabjaik olcsóbb előadásaival a munkásság számára elérhetővé tenni a színházat, amely iránt határozottan érdeklődik.

4. ZENE. A munkás és kereskedőifjúság kulturális igénye a zenére is kiterjed. Népszerű koncertekkel — ha lehet nagy művészek szerepeltetésével — közelebb kell engedni a munkást a zenei kultúrához is, de gondoskodni kellene a munkásság zenei oktatásáról is.

5. NÉPSZERŰ TUDOMÁNYOS ELŐADÁSOK. Nemcsak az egyes ipari szakmákhoz közelítő tudományágak ismertetését, hanem az elméleti tudományok ismertetését is kívánja a munkásifjúság.

6. FIZETÉSES SZABADSÁG. Gondoskodni kell arról, hogy a munkásifjúság fizetési szabadságát *okszzerűen és foglalkozásából való teljes kihipesolódás mellett* tölthesse el.

7. SZABADIDŐ-MOZGALOM. Miben látnánk ennek legjobb magyar megoldását? Összehasonlítás az olasz *Dopo Lavoro* és a német *Kraft durch Freude* mozgalommal.

VI. Szociális higénia.

1. EGÉSZSÉGES MUNKAHELY. Tiszta műhelyek, üzletek, megfelelő világítás a munkasztalok felett. A balesetek kiküszöbölése. Az ipari betegségek lecsökkentése.

2. TISZTALKODÁSI LEHETŐSÉG. Minden munkahely legyen megfelelő, férfiak és nők számára külön-külön fürdő-, vagy legalább is tusoló helyiség, külön szappannal, törülközővel.

3. MUNKARUHA. A munkásnak legyen módja arra, hogy munkáját ne saját ruhájában kényyszerüljön végezni.

4. SPORT. A munkássport fejlesztése, nemcsak szórakozási, hanem egészségügyi szempontból is.

VII. Társadalombiztosítás.

1. MAGASABB TAPPENZ, KISEBB ADMINISZTRÁCIÓ, A BÜROKRÁCIA CSÖKKENTÉSE.

2. ÖREGSEGI NYUGDIJ. Biztosítani kell olyan nyugdíjösszeget, amely a kiérdemesült munkás számára emberi életet nyújthat.

3. TÖBB JOGOT A TÁRSADALOMBIZTOSÍTÁS INTÉZÉSÉBEN.

VIII. Tanonckérdés.

1. TANONCSZERZŐDÉSEK ELLENŐRZÉSE.

2. TANONC-MUNKAIDŐ SZABÁLYOZÁSA.

3. A TANONC ISKOLA ÉS IPARI OKTATÁSA.

4. A TANONC-MUNKA MEGÁLLAPÍTÁSA: csak iparának megfelelő munkát végezhet.

5. A TANONC-FIZETÉS SZABÁLYOZÁSA.

IX. Munkaadók problémái.

1. MUNKAALKALMAK BIZTOSÍTÁSA feltétele annak, hogy a munkásifjúság, mint munkavállaló dolgozhasson. Kis egzisztenciák állami támogatása munkaalkalmak biztosítása által.

2. MUNKAALKALMAK SZAPORÍTÁSA. Miként volna lehetséges a munkaalkalmakat a köz megterhelése nélkül minél gyorsabban növelni. Ennél a kérdésnél meg kell vitatni, hogy a munkaalkalmak szaporítása szempontjából a kötött, irányított, vagy a szabadgazdálkodás — természetesen ez alatt nem az eddigi szabados gazdálkodást értve — nyújt nagyobb lehetőségeket.

3. MUNKAÁLLALÁS SZABÁLYOZÁSA ÉS ELLENŐRZÉSE, a nemtelen verseny kikapcsolása a gazdasági életből.

Kik vesznek részt a munkásifjúság parlamentjén?

1. A munkásifjúsági parlamentre a *Katolikus Legényegyletek Országos Szövetsége* meghívja valamennyi tagesegységet. A hallgatóság soraiban résztvehet a *katolikus legényegyletek valamennyi tagja*.

A tárgyalásban és szavazásban azonban csak tagesegységenként két kiküldött vehet részt.

2. A *Katolikus Legényegylet* dékánja hivatalból tagja a munkásifjúsági parlamentnek.

3. A *Katolikus Legényegylet* taggyűlése megválaszt egy kiküldöttet, aki a dékánal együtt egyesületét képviseli. A kiküldött lehet pártoló tag is, de lehetőleg ifjúsági tag legyen.

4. Az egyesületek elnökei és világi elnökei részt vehetnek a parlament ülésein és tancskozási joggal rendelkezhetnek, a szavazásban azonban csak az egyesületek két-két kiküldöttje vehet részt.

Fel a harcra! Fel a munkára!

Készítsétek elő komoly lelkiismeretes megbeszéléseken a saját parlamentetek munkáját. Mind a 40.000 legényegyleti tag vegyen részt a parlament előkészítésében! Mindenki gondolkozzon rajta, miként kell megjavítani a munkásság sorsát! Gondolataitokat közöljétek nyíltan és bátran egyesületeitek megbeszélésein és rostáljátok meg Ti magatok a felvetődött terveket.

Rólunk, nélkülünk ne döntsön senki! Szabjuk meg mi a magunk sorsának útját!

Fel legények előre!

Az Eucharisztia a jövő férfivilág szeretetköteléke

Tóth Sándor központi dékán

A munkásifjúság is megszólal, hallatja hangját az Eucharisztia, a mindeneket betöltő és átfogó vinculum caritatis világot megmozgató fönséges ünnepén. Megszólal, mert egyenjogú Isten-képmásnak tudja magát a többi emberestvérrel, ha kezével, izmaival, izzadságos nekifeszülésével keresi is mindennapi kenyerét. A világ egyetemes ifjúságának hódolatából mi sem maradunk ki, egyrészt azért, mert mint munkásifjak nem szégyeljük munkás mivoltunkat, hanem abban Istentől nekünk rendelt élethivatást látunk, amit becsülettel és öntudattal igyekezzünk betölteni, másrészt azért sem hiányozhatunk ma innen, mert nekünk munkásifjaknak is van mondanivalónk ahhoz az eucharisztikus Krisztushoz, aki előtt ma itt napkelettől napnyugatig mindenki hódol, tiszteleg és imádat ad.

Minket munkásifjakat korán beledobtak az élet forgatagába. Nem babusgattak és nem védtek meg bennünket sem a fizikai szelek viharától és hidegétől, sem a lelki mocsarok bűzétől és rothasztásától. Nekünk korán kellett megtanulni, hogy mit jelent a testnek a száraz kenyér, a léleknek a szeretetlenség abra. Nekünk korán kellett gyengé izmú lábunkon megállni és a lélek erőinek vitorláját kifeszíteni. Mi korán lettünk férfiakká, ha a küzdés és harc, ha az elnyomás és az abba bele nem nyugvás, ha az időnkénti elernyedést elfojtó nekifeszülés a férfit, a férfi munkát jelenti. Mi korán lettünk férfiakká, ha a férfivé levés a hétköznapi fizikai és szellemi versenyfutását jelenti, amikor könyökölni kell testi és lelki életért, érvényesülésért és fejlődésért. Mi korán lettünk férfiakká, ha a férfivé levést az jelenti, hogy habzó szájjal harcolnak állásfoglalásunkért, pártállásunkért, tömegérőnkért.

Mélyen tisztelt ifjú testvéreim — nem haragusztok meg a megszólításért, merlek így szólítani benneteket, mert minket testvérként összeköt az élő Szeretet, az Eucharisztia — minket munkásifjakat korán taszítottak bele korunk egyik legnagyobb gondjába, a *kenyér-gond* harcába. *Nagy szó lett ma a kenyér!* A tápláló és erősítő, az életet fejlesztő és fenntartó kenyér. Nagy szó lett a kenyér, a mindennapi kenyér, nemcsak azért, mert az az élet nélkülözhetetlen benzinje, nemcsak azért, mert az az Isten legdrágább ajándéka, *hanem nagy szó lett a kenyér, mert nincs*, mert hiányzik ezek és százezrek asztaláról, mert nem tud vele megtenni százezrek és milliók korgó gyomra. És testvéreim nem azért nincs kenyér, mert a föld szabotálja a Teremtőt és nem

hajlandó az emberiség kötelességszerű táplálását ellátni, nem azért nincs kenyér, mintha túl sok volna az eszkimó és keyés a főka, hanem azért nincs kenyér, mert túl kevés bennünk és körülöttünk az Isten. Testvéreim a *kenyér-gond és kenyér-harc az Isten és ember harcává lett*. Ellenfélként áll egymással szemben a kettő. Fenekedik az Ember Isten ellen, az ő böhesége és igazsága, az ő rendeltetése és mindenhatósága ellen. Nincs kenyér, mert nincs velünk, a mi életünkben, gazdasági életünkben Isten. Ezt a kenyérharcot és kenyér-gondot mi munkásifjak korán megkóstoltuk, korán beléje haraptunk. Vittek az apáink minket, de utunk gyorsan elvált. Nincs szívünk kritikát mondani apáink felett, hogy ők a kenyérharcot nem azon az oldalon és nem azzal az erővel küzdötték meg, amely boldogította volna őket. Megadja a kritikát az ő meddő harcuk, az ő elernyedő kilátástalanságuk. És ép azért, mert az ő harcuk eszközeiben rossz, eredményében semmi volt, azért van nekünk is még kenyér-gondunk és kenyérharcunk. De mi ebben a harcban keményen lábat tudunk vetni. Mi megtaláltuk a talajt, amelyről acélosan, izmosan, férfiasan lehet farkasszemmel nézni az ellenféllel és gyűrőközni, birkózni, harcolni a végső győzelemig.

Testvéreim, minket munkásifjakat a kenyérharcban oldhatatlan kéveként összeköt az égi Kenyér, az Eucharisztia, annak ereje, mindenhatósága. Mi ebben az Eucharisziában, ebben az égi Kenyérben éljük sivar jelenünk emberfeletti harcát és ebben az égi Kenyérben harcoljuk ki magunknak jövőnk földi kenyerét. A kenyérharc férfi-harc. És ebben a harcban az égi Kenyér összeköt minket iskolázottakat és munkásokat, a jövő férfivilágát egy táborba, a legyőzhetetlenek, a feltétlenül győzők táborába. Mi evvel az égi Kenyérrel táplálkozunk, hogy ennek igazsága megteremje nekünk a földi kenyeret. Ezt az égi Kenyeret mi lehozzuk ide a földre, beleálítjuk mindennapi életünkbe, érvényesülési teret követelünk neki a gazdasági életben, hogy ne legyen többé üres gyomor, tátongó száj, munkátlanságban elernyedő izom, az Ég ellen ökolbe szorult kéz.

Testvéreim! Minket munkásifjakat veletek együtt bedobtak fiatalon még egy harcba. Bódultak lettünk tőle sokszor. El-elszédültünk a harci jelszavaiktól. Már-már rabjaik lettünk, mert egyik legszentebb és legdrágább földi kincsünk-ről volt szó. Isten országa után a legnagyobb értékünk a földi hazánk, ezt valljuk és éljük, érte küzdünk és meghalunk. Magyarorságun-

kért, népünkért, véreinkért meghozunk minden áldozatot. De e legszentebb érzelmeink lárvája alatt új pogányság szelleme kerülgetett. A vér nekünk is érték, nagy nemzeti és erkölcsi értékünk. A vér tisztaságát ha valaki, hát mi értékeljük és nagyra tartjuk. Hisz érte kemény erkölcsi harcot vívunk. De az oltár nálunk érintetlenül megmarad Isten számára és részére és nem engedjük azt át még egyik legszentebb földi értékünk, a vér számára sem. A vér nekünk érték, de nem mindenünk, nem Istenünk. A vér nekünk sokat jelent, de nem lehet az emberi érték egyedüli fokmérője és nem szerepelhet egyedüli kritériumként az embertestvérek értékelésében. A vér értéke nem teheti a sárgát a fehér szolgájává, az árját a többiek urává. Mert az Eucharisztia isteni vére kiegyenlíti az elmentéket, lehordja a hegyeket és betölti a völgyeket. Az Eucharisztia vére az a szent kötelék, amely összeköti és testvérként eggyé fűzi a germánt a szlávval, a latint a színessel. Csak ez az isteni égi vér tudja a testvériség szent urlamát a földre hozni és az emberi közösség szent eszméjét valósággá formálni. Mert ez a szent vér nincs terhelve az ösztön kódétól és a szenvedély durvaságától. Ez a szent vér örök kötelék tud lenni társadalmi osztályok, tőke és munka, vállalkozó és munkás, tanult és tanulatlan, magyar és szláv között. Akit ez a vér hatott át, ott leomlanak a válaszfalak és a szent testvériség és együvé tartozás légköre jön létre.

Testvéreim! Mi munkásifjak és mi mindannyian a szebb jövő hordozói az Eucharisziában látjuk az egyedüli köteléket, mely bennünket e két fontos kérdésben, a kenyér és vér kérdésében össze tud hozni, eggyé tud kovácsolni és minden földi kérdésünkben is irányítónk tud lenni. Mi a földi kenyerünket és fizikai vérünket is az égi Kenyérrel és Vérral akarjuk megszerezni, megtisztítani és értékékké emelni.

Testvéreim, mi a jövő várományosai és harcosai Krisztus testét és vérének imádjuk, vele tápláljuk testünket, vérünket, lelkünket. Ő a mi Táplálónk, Királyunk, Mindennünk, testvéri, emberi kötelékünk!

Központi dékánunk a fenti beszédét az Eucharisztikus Kongresszus máj. 27-i ifjúsági gyűlésén mondta el az ünnepi csarnokban 20.000 egyetemista, középiskolás és munkásifjú előtt. Sikere kimondhatatlanul nagy volt. A közönséget megfogta és magával ragadta a munkásifjúság új hangja. A gyűlés után mindenki a munkásifjú-szónokról beszélt, megrohanták autogrammért — ezt is megértük! —, szorongatták kezét és mindenki szeméből az öröm és boldogság sugárzott: boldog munkásifjövők lesz, mert értékes a munkásifjúságunk.

Olvasd mai számunk „VÁDJÁTI!”

Ez a vádam! Mi a védekezés?

Elégedetlenség mindenütt bőven van. Kritikát hallani eleget. Még a mi egyleteinkben is ez a helyzet. Itt is, ott is csupa elégedetlenség, kritika minden. Panaszokban sem szűkölködünk. Akad ez is mindenütt bőven. Csak egy valami hiányzik sok egyletben és ez: a munka.

Az odaadó, áldozatos, önzetlen és teremő munka. Hiányzik a munka láza, a teremtés élvezete, az alkotás nyugtalansága. Hiányzik a keménység és fegyelmezetttség a felvetett munka elvégzéséhez. Kevés bennünk az acélos férfiaság.

Mert ötlet, terv és kezdeményezés van bőven. Itt is, ott is felvetődnek az egyleti élet keretében a gondolatok, asztalra kerülnek a lehetőségek. Határozat, nekikezdés, indulás van sok. De mind csak szalma-láng marad. Oly kevés az eredmény.

Szomorú, de ez a valóság: OLY IGEN MÉLYEN ALSZUNK. Alszanak az egyének, a tagok, alszanak az egyletek. Nem lehet felrázni őket, nem lehet életet önteni beléjük.

Pedig hát fiatalok vagyunk és vér pezseg ereinkben. És mégis!

Jönnek a tervek és ötletek az egyletekhez a Szövetség központjából. Felvetődnek gondolatok és kezdeményezések, melyekhez munka, munka és munka kellene. És nincsenek, akik a munkát vállalnák, nem akadnak egyletek és tagok, akik belevetnék magukat az ötletek és tervek megvalósításába.

Pedig hát rólunk van mindig szó. A mi mozgalmunk erősödéséről, egyéni szebb jövőnk előkészítéséről.

Mostani számunk is két nagyhorderejű kérdést tár az egyletek elé:

1. A MUNKÁSIFJUSÁGI PARLAMENTET, mely az anyag komoly feldolgozásával és a nagy nyilvánosság előtt való ismertetéssel hozzá akar járulni erőteljes formában a munkásifjúság helyzetének javulásához.

2. A NAGYTÁBORT, mely nagy anyagi áldozatokkal hozzá akar járulni a munkásifjúság életének szebbé tételéhez. Pár gondtalan napot akar nyújtani a munkásifjúságnak, napsugarat akar adni, jókedvben és örömben össze akarja őket hozni.

Kérdésünk: vajjon kapunk-e megértést, bekapcsolódást, munkát?

A kérdésre várjuk a feleletet, a vádra a védekezést.

Dr. Gyulay Ákos

min. tanácsos mondotta a pécsi jubileumon:

„A katolikus legényegylet azzal, hogy a munkásifjak lelkében a hivatás öntudatát felébreszti, nemzeti értékeket bányász ki a veszni induló munkásosztály lelkéből. A hivatás-öntudat ugyanis felemeli fejét, gerincet ad az embernek és elmélyíti lelkében a büszke tudatot, hogy a nagy emberi társadalomban megvan a helye. A hivatás-öntudat belevési az emberi lélekbe a tudatot, hogy a munka bármilyen szerény természetű legyen is, a nemzeti közösség szempontjából nélkülözhetetlen.”

Szavak, melyeket kitárult lélekkel hallgattunk, gondolatok, melyek visszhangra találtak lelkünkben. Közel 100 éve hirdeti mozgalmunk a hivatás-öntudat szükségességét és büszkén valljuk, hogy a legényegyleti eszméktől átítatott munkások és munkásifjak ezrei élethivatást látnak szakmájukban, szerelme-

sei a gyalunak, az esztergapadnak, a munkaasztalnak, a pultnak. Bennük nem él üres vágyakozás más életforma után, ők érzik, hogy Isten állította őket a fizikai munkába. Belevetik magukat abba és érvényesülésre juttatják istenadta tehetségüket, minden értéküket.

Pécsi jubileum

A jún. 19-i szép ünnepély méltó volt az egylet nagy múltjához. Pásztor Endre elnök és Illy József dékán nagyszerű munkája nemcsak Pécs városának vezetését, az Ipartestületet és a nagyközönséget hozta az egyletbe, hanem megmozgatta az egész egyházmegyét erre a napra. Felejthetetlen marad annak az 500 egyenruhás fiúnak és leánynak a felvonulása, akik Mohácsról, Paksról, Szigetvárról, Hőgyészről, Sellyéről, Némethályról, Bonyhádról, Marcelliból, Pozsonyból és Szászvárról összesereglett. Kemény masirozásuk öntudatot, élniakarást, munkakészséget dobantott bele a kételkedőkbe. A jubileumi díszközgyűlésen Virág Ferenc püspök úr Önagyméltóságának, az egylet régi elnökének és a székház létrehozójának művészi szobrát leplezték le, hogy ezzel is

némi háláját rója le az egylet nagy elnöke iránt. A Szövetség képviselőjében vitéz Pintér József elnök mondotta a közgyűlés ünnepi beszédét, Solymár György főtitkár a templomi beszédet, Mozsgay Sándor tanár a szernád beszédét. Délután a város színházában az egylet kitűnő színigárdája a Nótás kapitányt adta elő nagy sikerrel. A jubileum sikeréhez nagyban hozzájárult az egylet ünnepi értesítője, mely a mult értékeit összegyűjtve munkára serkenti a mai fiatalságot. Az iparügyi minisztert Dr. Gyulay Ákos min. tanácsos képviselte, aki hitvallást tett a legényegyleti program mellett, mely az egyén nevelésén át országot épít. A pécsi szépen megrendezett jubileum felrázta az egyházmegye munkásifjúságát és lendületet adott mozgalmi életünknek.

Győregyházmegyei nagygyűlésünk

A nyugati végek munkásifjúsága, fiúk, lányok adtak találkozót egymásnak jún. 12-én Győrött. Az egyházmegye munkásifjúsági szervezetei kiléptek egy napra az egyesületek csendes falai közül, hogy megmutassák a nyugati végeknek, hogy sokan vannak és országépítő értéket jelentenek. Nagygyűlésük csupa élet, csupa lendület és öntudat

volt. Az az 1200 fiatal munkás, aki Győregyházmegyéből összesereglett, biztatást és vigaszt jelentett, hogy a magyar munkásjövőt Krisztussal és az ő igazságaival építik fel. A nagygyűlés szónokai az ifjúság köréből kerültek ki. Itt is láthattuk, hogy van a mi fiatalságunknak mondanivalója és tehetsége is van hozzá, hogy mondanivalójának

hangot adjon. Tóth Sándor központi dékán, Oplusztit Béla győri v. dékán, Halasi Erzsébet, a Dolgozó Lányok elnöke és Scharek Lujza győri Dolgozó Lány-tag hirdették sorstársaiknak azt az új világot, amelyet mozgalmainknak kell megteremteni. A nagygyűlést Pokorny Miklós kánonok, a dolgozó fiatalság nagy barátja és jóakarója nyitotta meg és Németh János egyhm. A. C. igazgató zárta be. Dr. Köri-Horváth József, az A. C. orsz. titkára pedig összefoglalta azt a programot, amely szerint a munkásifjúság a saját jövőjét munkálja. A nagygyűlés után az országzászlót koszorúzták meg, de akkorra már megmozdult Győr egész lakossága és örömtől sugárzó szemmel élvezte az új szellemet hirdető munkásifjúság fegyelmzett, öntudatos tömegét.

A nagygyűlést megelőzően vezetőségi értekezlet volt, melyen az Actio Catholica három hivatalos munkásifjúsági szervezetének, a Kioe-nek, a legényegyletnek és a dolgozó lányoknak szervezéséről, belső kiépítéséről és feladatairól folytattak megbeszéléseket. Az értekezlet résztvevői elhatározták, hogy Győregyház-megye minden helységében, ahol ipari, kereskedelmi és gyári munkásifjúság van, megalakítják mindhárom szervezetet, melyek a legteljesebb összhangban felgöngyölítik az egész munkásifjúságot szervezeteikbe és állítják bele az új világot megteremtő nagy munkába.

Kongresszusi élményeim

Tudjuk mindnyájan, milyen nagyszerű és hatalmas arányú előkészületek előzték meg a budapesti Eucharisztikus Kongresszust.

Mindenki készült rá, lélekben. Mindenki egy volt, ha a Kongresszusról volt szó.

Mi is készültünk. Az előkészületek befejezése az indulás előtti esti szentgyónás volt.

Tiszta és a szent lakomára éhes lélekkel indultunk útnak.

A tiszta lélek vidámsága nyomtára bélyegét utunkra, a vidámságot a kisebb akadályok sem tudták letörölni arcunkról.

Megérkezve ismerősöket kerestünk és találtunk Kolping-szívű és szemű testvéreket, akikkel akár itthon, akár más alkalommal már találkoztunk. Mindenki Te volt és mindenki testvér.

Indultunk a misére.

A nap melegített.

A papság felvonulása az Oltárhoz, a püspökök, bíborosok, a pápai legátus komoly és ünnepélyes lép-

tei, pompás öltözete, amit végignéztünk, mielőtt a városligeti tó medrében levő helyünket elfoglaltuk volna, mind nagyszerű bizonyítékai voltak az ünnepekség fenséges és hatalmas voltának. Eucharisziára, agapéra, együtt öröendezésre, szent egyesülésre a szeretetben — erre készültünk.

Ez a külső pompa, a fény és az emberi lélek belső ünneplése mind annak a Krisztusnak szólt, akit a tómeder kövén térdelve mindnyájan magunkhoz vettünk.

Királyt ünnepeltünk. Fölségeset, hatalmasabbat minden földi királynál, aki azonban nemcsak a felső tízezerrel parolázott, hanem őket rendelte szolgálatára, hogy hozzánk jöhessen, szegényekhez, mert mi vagyunk az Ő népe. Ezt tudtuk és éreztük. Ezért volt olyan jó béke és olyan jó nyugalom a lelkekben.

A délutáni körmenet hódolata

vonzotta a tömegeket. A szeretet bátorra teszi az embereket. Mertek fegyelmézettek és udvariasak lenni. Ma bátorság kell ehhez is, mert az udvariasat pipogyanak nézik és a hátamögött tolazkodó megelőzi.

Jól írta egyik ujság. Itt hiányoztak a tolazkodók és a szemtelen kiváncsiak.

Ez nem a szem ünnepe, hanem a lélek ünnepe volt. Nem a szemeket akarták elkápráztatni, hanem a lelkeket felmelegíteni és egymáshoz közelebb hozni.

Eljén lelkünkben az Eucharisztia. Ne engedjük meghalni bennünk. Tartsuk meg azt a fegyelmet önmagunkkal szemben és figyelmet másokkal szemben, ami ott bennünk volt. Vigyázzunk lelkünk tisztaságára, hogy lelkünkben mindig az Eucharisztia ünnepe legyen.

Mészáros Géza II. dékán.

Veszprém.

Táborunk: júl. 25. - aug 14.

Tudsz-e már táborunkról?

Szödligeten a Dunapartján fenyvesben tartjuk.

Tetszésszerű napokra történhetik a jelentkezés.

Ellátás ötszöri étkezéssel napi 1.— P.

Jelentkezési határidő az Elnök Úr úján júl. 10-ig.

Dékántáborunk: aug. 14-20.

Csak dékánok vehetnek részt!

A szödligeti nagytábort követi!

Július 10-ig jelentkezést kérünk!

ORSZÁGÉPÍTÉS

Ez a mi feladatunk és nem a rombolás. Erre a feladatra készülünk, midőn a legényegyleti nevelést életünkben gyakorlati valósággá tesszük; midőn életünket szilárd krisztusi vallás-erkölcsi alapokra helyezzük; midőn minden erőnkkel arra törekszünk, hogy szakmánk tudásában, szeretetében, megbecsülésében és lelkiismerets végzésében elsők legyünk; midőn szociális kérdések megoldását tanulmányozzuk és társadalmunk vezetőivé igyekszünk magunkat kinevelni.

Ezt a feladatunkat teljesítettük mi nemcsak békében, de háborúban is, amikor tagjaink ezrei küzdöttek hősiess becsülettel a Hazáért. De teljesítettük akkor is, midőn a háború után minden összeomlott és romokból kellett országot építeni.

1919. tavaszán P. Uzdóczy Zadravetz István püspök, akkori Szeged-alsóvárosi plébános által alakított Szegedi Katolikus Legényegylet

tagjai voltak az első katonái az ellenforradalomnak, első katonái a nemzeti hadseregnek, első közkatonái az ország újjáépítésének. Ennek elismeréseként 1919. július 27-én az akkori magyar kormány teljes számban látogatást tett az Egyletben és az azóta feltéve őrzött vendégeknyünkben aláírták nevüket. Az akkori magyar közélet minden számbajöhető vezetőjének aláírása között őrizzük vitéz nagybányai Horthy Miklós Öfömlétsága aláírását is.

1939. február 23-án lesz 20 esztendeje, hogy a nagyszerű kezdet méltó folytatásaként alapos munkával neveltük tagjainkban a legényegyleti eszméket gyakorlati valósággá. Húsz év értékes eredménye, hogy ma számos fiatal, önálló iparos és kereskedő van Szegeden, akik a legényegyletben készültek fel hivatásukra, akik szakmájukban nagyszerűen megállják a helyüket és akik

közül többen vezetőivé váltak hivatás-társadalmuknak.

Méltóképen akarjuk megünnepelni ezt a jubileumot, azért már most készülünk rá a legalaposabb munkával. A jubileum előkészítő bizottsága már összeállította az előzetes programot. Leleplezzük nagy alapítónknak: P. Uzdóczy Zadravetz István püspök arcaképét. 80 tagunk készül már ipari remekeivel munkakiállításunkra. Erőtlenül tobozzuk az új tagokat és azokat a legalaposabb újoncoktatásban részesítjük. Legalább 50 új tagot fogunk felavatni. Gyűléseinket és minden egyleti működésünket min-taszerűvé fejlesztjük ki.

Húsz év alatt végzett munkánk és jövő terveink alapján hittel és bizalommal tör fel szívünkől az Új Nemesség indulója: „Jöjjön velünk minden magyar, aki szebb, jobb jövőt akar...” — Hisz mi országot építünk!

Kiss János

Szeged-alsóvárosi Kat.
Legényegylet dékánja.

Egyleteinkből

GYÖNGYÖS (Egri egyhm.): Mindig szem előtt tartja a gyöngyösi legényegylet a komoly, minden igényt kielégítő, lelket tökéletesítő programot. A vallásos nevelés áthatja az egész életet. Jámbor László S. J. lelkigyakorlatának eredménye, hogy a Kongresszusra 50-en jöttek el, hogy kegyelmet vigyenek haza az új munka-esztendőre. A szociális életre nevelés is sikeresen folyik. Megrendezték május 8-án a szociális nagygyűlést, kultúrelőadásai-
kal, ipari egészségügyi intelligenciát neveltek tagjaikba. Műsoros délutánjaik, kirándulások nagy-szerűen összefogták a tagokat. A tökéletes évi munkatervet *Konczek János* II. elnök állította össze.

SZEGED helyvárosi legényegylet (Csanád egyhm.): Június 12-én rendezte tagavató ünnepélyét és szentelte fel díszes zászlóját. Teli volt a nap nagyszerű programmal. Példás gondolat, hogy 11-én este v. Pinter József orsz. gyűl. elnök előkészítette a tagokat a másnapi nagy ünnepre. Így igazán szegedi komolysággal fognak majd a fiúk annak a munkának, amire másnap fogadalmat tettek. *Raskó Sándor* pápai prelátus plebános szentelte fel a zászlót a 10 órai szentmisén. A zászlóanyai tisztet Bornemisza Gézá-né, az iparügyi miniszter neje vállalta. Köszönöm *Boris István*nak az egylet II. elnökének a szép rendezést. Az ipari miniszter kiküldöttje, dr. Gynlay Akos min. o. tanácsos szép emlékeket vitt magával.

TATA (Győr egyhm.): A tatai legényegylet bensőséges ünnepség keretében fényes tagavatást tartott. 30 új tagot vettek fel a város egész társadalmának jelenlétében. Ahol van áldozat, ott van élet. Tatán

mind a kettő megvan. Gyönyörű egyleti élet. *Klotz Ignác* prépost-olébános lelkipásztori gondossága, jó szíve 20 egyenruhával ajándékozta meg egyleti fiait, hogy a nagy győregyházmegyei legénynapon minél nagyobb számban és minél szebben jelenjenek meg. Nemesak mozgalmi életben nagy a tatai legényegylet, hanem belső nevelő életében is. *Hesz Rezső* világi elnök és *Sziklássy Rudolf* pénztáros odaadó munkájukért Klotz Ignác prépost kezéből vették át a TESZ. érdemkeresztjét. *Hesz Andor* titkár, *Lukács József* tanító, *Zsebők László* dékán példás odaadással tökéletesítik a tagok lelkét. A sok tanfolyam, színdarab, a tagok kedvssége, hű tükre nevelő munkájuknak. *Poda János* II. elnök mindig ott van, ott buzgólkodik, mint egy jó irányító testvér, atyai jóbarát, hogy legyen élet, pezsgő, bódító, szervező, országépítés.

BÁCSALMÁS június 6. (Kalocsai egyházmegye): Remek ünnepéről e pár sort, mint egy elbűjt szemlélő. Teli van a lelkem a nagy-szerű zászlószentelés benyomásai-val. Hősök szobra előtt folyt le az ünnepély, mintha meg akarta volna mutatni a bácsalmási fiatalság, hogy mennyire magyar és mennyire a hősök példáján akar buzdulni, élni. A 10 órai szentmise, a zászlószentelés, v. Pinter József elnök beszéde, a műsor többi része: szavaltok és karénekek csak emelték az ünnep szépségét... Boldogok lehetnek a bácsalmásiak, hol oly szép egyleti élet folyik. Kolping üdvözlettel, aláírás.

LÜKTETŐ ÉLET a diósgyőr-vasgyári egyletben. (Egri egyházmegye). A szürkeruhás kis csapat meghódította az egész kis világot. A fiúk öntudatosan viselik az egyenruhát, mert tudják, hogy eddigi munkájukért mindenki figyelme rajtuk. Nincs, aki ne ismerné ne szeretné őket. Mutatja ezt a május 22-én rendezett tagavató ünnepélyük. Zsufolt templom, katonás marsírozás a díszgyűlés termébe, a díszközgyűlés, annak fokozott komolysága, szép programja, őszinte igéret, tervek napja, nagy ünnep volt a szövetség életében. *Csintalan József* esperes-plebános szervező ereje összehozott e napon mindenkit. *Farragó József* II. elnök praktikus rendezése, v. *Pinter József* orsz. elnök buzdító szavai a vasgyári legényeket megacélozta. Éljen a legényegyleti eszme, amely ilyen szépet tud alkotni, éljenek az apostolai, éljenek tagjai, éljenek pártolói.

GYÓRSZABADHEGY (Győr egyházmegye): Új egylet Isten hozott közöttünk! Június 8-án alakult igen szép létszámmal a győrszabadhegyi egylet. Új egylet, örökre új programmal. Üdvözljük a gondolatot, hogy a 900 éves Szent Istvánról nevezték el a legfiatalabb egyletet. Szent István hite, ereje hatja át az új egylet vezetőjét, különösen *Patay Károly* elnököt, aki hitét és erejét állandóan adagolja tagjai szívébe.

NYIREGYHÁZA (Hajdudorogi em. gör. kat.): A nyiregyházi gör. kat. Legényegylet nagy lendülettel

fejlődik. Az egylet hivatalosan 1937. dec. 5-én alakult meg s azóta már két tagavatást is tartott. A felavatott tagok száma jelenleg 57. Az egyesület fejlődését nagyban elősegíti Dr. Mihalovich Sándor kanonok-elnök anyagi és erkölcsi segítségével, valamint az egyházközség gondos szeretete. Márc. 19-én az egyesület gyönyörű ünnepség keretében zászlóavatást tartott. A gyönyörű fehérselyem, arannyal hímzett zászlót özv. Járó Józsefné nyiregyházi gör. kat. hívó, 15 éven át fogházi missziós hölgy sajátkezűleg készítette és adományozta az egyletnek. A zászlót Járó Józsefné ugyanazon arannyal hímmezte ki, amelyből öfelségének, I. Ferenc Józsefnek is — a legmagasabb elismerést elnyerve — dolgozott. A zászlót, hatalmas beszéd keretében, Dr. Mihalovich Sándor kanonok-elnök szentelte meg. Délután a gör. kat. népiskola nagytermében díszgyűlés és műsoros ünnepély volt, amelyet márc. 27-én közkívánatra megismételtek. Az ünnepségek szónokai Melles Géza és Dr. Mihalovich Sándor kanonok, Kovács Gyula II. elnök és Kasza Bertalan dékán voltak. A színrekerült 4 felvonásos keresztény színműnek („Tiburtius”) alakjait Kasza Bertalan I. dékán, ifj. Völgyesi János II. dékán, Szabó Béla, Papp János, Békési József, Salamon László, Medvigy Dezső, Sárvári Mihály és Tógyer János alakították. Az egylet aug. 20-ra nagyarányú legénynapnak Nyiregyházán való megrendezését tervezi.

CSONGRÁD (Váczi egyhm.): Nem tud meghalni az egylet. Eszméje él és terem. Csak fejlődni tud. A csongrádi egylet nagy erőlkö-zéssel fogott neki a munkának. Nem akarják felejtetni a szép gyümölcsös multat, de újabb ütemesebb életet akarnak kezdeni a május 1-i közgyűlésükkel. *Szedlaeck István* esperes, apátplebános elnökle, *Éberdt Zoltán* hittanár II. elnök mindig friss ereje, *Szöllősi Mihály* dékán egyletszeretete megindította az új életet. A csongrádi egylet élete példája lesz mindörökre.

KISKÖRÖS (Kalocsai egyhm.): Egy évnek a munkáját ha keresztmetszeten látnánk, gyönyörű kö-pünk volna. A június 7-én megtartott közgyűlés egy ilyen keresztmetszete annak a nagy éves munkának, amit a kiskörösi egyesület végzett. Az a sok érdekes és értékes előadás, amit hetenként megtárgyaltak, mind megragadt a tagok lelkében. Nagy terv fűti most Kisköröst. „Szentmise titka” című misztérium szabadtéri előadása. Már dolgoznak is. Ilyen munkára csak ilyen érett, munkás, áldozatos egyesület képes. Mi lesz ott egy év múlva? Terv, erő, kivétel, siker, logikus sorrendje fűti őket. Buzgó elnök, szorgalmas dékán munkája, gyönyörű keresztmetszeten.

Kiadja: az Országos Központi Katolikus Legényegylet.

Felelős szerkesztő és kiadó: vitéz PINTER JÓZSEF. *Horváth*

Máté Ernő könyvnyomdája, Budapest, VIII., József-utca 61. — *u 20*